

Amter uden Tvivl maa blive af de smaa, maa Mindretallet holde paa Tallet 30. Forøvrigt skal jeg ved denne Leilighed bemærke, at det ikke alene er Landsygekasser, der ere saa smaa, thi baade i Kjøbenhavn og i Kjøbstæderne er der omtrent et lige saa stort Antal smaa Sygekasser. Men jeg indrømmer at i Fremtiden vil det blive i de af mig nævnte Amter, at de smaa Sygekasser vil fremstaa, da man tør gaa ud fra, at det væsentlig er der, de mangle, siden baade Kjøbenhavn og Kjøbstæderne ere komne godt med i Forveien. Dette har jeg altsaa at bemærke til Forslagene under Nr. 1 og 2, der af Mindretallet betragtes som en Helhed.

De Vædringsforslag, til hvilke Mindretallet er med, og som ere begrundede tilstrækkelig klart, er der ikke Grund for mig til at komme ind paa. Jeg berører kun de Vædringsforslag, hvor Mindretallet staar ene. Det gjælder da ogsaa Vædringsforslaget Nr. 6. Det skulde jo vistnok, og jeg behøver ikke at sige vistnok, men sikkert, stilles til § 6, Vædringerne Nr. 5 og 6 staa som stillede til § 5, men de ere til § 6. Det er en Trykfeil, naar der ikke er sat „til § 6“.

— De, der have fulgt Lovforslaget, ville jo vide, at i Fjor var § 6 anderledes lemfældig, om jeg saa maa sige, overfor de Medlemmer, der enten nødtvungent gik ud af en Sygekasse, fordi Sygekassen ophørte at bestaa, eller som flyttede bort fra den. De skulde f. Ex. ikke betale Indskud i den nye Kasse, deres Helbredsstilstand skulde ikke komme i Betragtning, de kunde uden videre gaa over til en anden Sygekasse, og de skulde heller ikke give større Bidrag end i den Sygekasse, som de fraflyttede; de skulde betale den nye Kasses Bidrag med Hensyn til Alderskassen. Det er bekendt, i alt Fald for nogle ærede Medlemmer, at der indkom et Andragende fra Medlemmer af en Sygekasse her i Kjøbenhavn, hvori der klagedes over, at de, der havde opsparet en saa stor Reservecfond, at Bidraget fra de høiere Aldersklasser var meget lille, vare bange for at faae altfor mange Medlemmer fra andre Sygekasser ind i deres Sygekasse, fordi Betingelserne der vare gunstige, saa at deres Sygekasse altsaa vilde blive ruineret eller i alt Fald lide Tab ved de mange nye Medlemmer, der indmeldte sig. Det kunde der jo være Noget i, og det er det Hensyn, der blev taget af Udvalget i Fjor, og som den ærede Minister nu ogsaa har taget, der har gjort, at man har stillet Betingelserne strengere for de „vandrende“ Medlemmer for at bruge et kortere Udtryk. Mindretallet har gaaet med til Vædringsforslaget Nr. 5, men mener rigtig nok, at det er langt fra tilstrækkeligt. Det kan jo ikke seile, at mellem

de mange Sygekasser vil der indtræde det Tilfælde, at en Sygekasse af en eller anden Grund mister sin Anerkjendelse. Heller ikke det Tilfælde kan undertiden undgaa, at en Sygekasse ikke er i Stand til at opfulde sine Forpligtelser, og da mister den altsaa ogsaa sin Anerkjendelse. Det er jo slet ikke sagt, at de enkelte Medlemmer have den mindste Skyld dervi. Naar altsaa det Tilfælde indtræder, at f. Ex. et vist Etablissement gaar fallit, og derved ogsaa Etablissementets Sygekasse opløses, saa staa disse Medlemmer uden at have Hjælp i nogen som helst Sygekasse. For deres Vedkommende, der ikke lide af nogen Sygdom, vil Folgen deraf ikke blive saa væsentlig, men den vil blive det for dem, der ere syge og ikke kunne optages i en anden Sygekasse; disse Medlemmer ville jo blive ganske hjemløse efter dette Forslag, ogsaa selv om Vædringsforslaget under Nr. 5 vedtages, det vil jo i denne Henseende ikke have nogen væsentlig Betydning. Dette Forslag kommer ligesom Ministerens i det Hele kun dem til Nytte, der ere saaledes stillede, at deres egen Sygekasse ikke er opløst, men naar deres Sygekasse er opløst, saa er der ikke Noget for dem at gjøre. De have maaste været Medlemmer af en Sygekasse i mange Aar, maaste endogsaa nærne sig 60 Aars Alderen, men det nytter ikke Noget, de kunne ikke komme ind i nogen anden. Det Fattiglovsforslag, som den ærede Minister har forelagt i Folkethinget, vil heller ikke med de Bestemmelser, som dervi ere foreslaaede, komme saadanne Medlemmer til Gode, de rammes altsaa dobbelt føleligt. Overfor dette har Mindretallet sagt, at naar en anerkjendt Sygekasse opløses og de paagjældende Medlemmer ikke kunne optages i nogen Sygekasse paa Grund af deres Helbredsstilstand, saa ville vi vel ikke forlange, at den Sygekasse, til hvilken Medlemmerne naturligt høre, skal lide noget Tab derved, men vi forlange, at Kassen skal optage dem, føre den sædvanlige Kontrol med dem og tage de sædvanlige Bidrag af dem, og har den da noget Tab ved dem, saa maa Kommunen erstatte det. Det forekommer mig nok, at den ærede Ordfører i den Henseende var lidt for formel, lidt for principiel. Han indvendte egentlig ikke Andet derimod, end at de hørte ikke saa meget hjemme i denne Lov, men derimod i Fattigloven. Jeg har i Fattigloven set efter saadanne Bestemmelser, der kunde gjøre Fyldest, men har ikke fundet dem, og jeg tror heller ikke, at de ere der, saa paa det ene Sted optager man dem ikke, og paa det andet Sted siger man, at de ikke høre hjemme. Mig forekommer det — og jeg hørte heller ikke den ærede Ordfører sige Noget